

Ezenkívül a Plavix referencia-gyógyszer generikus gyógyszereinek forgalomba hozatala nem eshet a csatlakozási okmány XII. mellékletének 1.5. pontjában meghatározott átmeneti időszakba, mert az ott előírt eltérések kizárólag a 2001/83 irányelv szerinti biztonsági, minőségi és hatékonysági követelményekre, nem pedig a 2309/93 rendelet 13. cikkének (4) bekezdésében, valamint a 726/2004 rendelet 89. és 90. cikkében megállapított, tízéves időszakra vonatkozó adatvédelemre vonatkoztak.

<sup>(1)</sup> Az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 311., 67. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 27. kötet, 69. o.).

<sup>(2)</sup> Az emberi, illetve állatgyógyászati felhasználásra szánt gyógyszerek engedélyezésére és felügyeletére vonatkozó közösségi eljárások meghatározásáról és az Európai Gyógyszerértékelő Ügynökség létrehozásáról szóló, 1993. július 22-i 2309/93/EGK tanácsi rendelet (HL L 214., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 12. kötet, 151. o.).

<sup>(3)</sup> Az emberi, illetve állatgyógyászati felhasználásra szánt gyógyszerek engedélyezésére és felügyeletére vonatkozó közösségi eljárások meghatározásáról és az Európai Gyógyszerügynökség létrehozásáról szóló, 2004. március 31-i 726/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 136., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 34. kötet, 229. o.).

**Az Elsőfokú Bíróság (harmadik tanács) T-52/03. sz., Knauf Gips KG kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2008. július 8-án hozott ítélete ellen a Knauf Gips KG által 2008. szeptember 19-én benyújtott fellebbezés**

(C-407/08. P. sz. ügy)

(2008/C 313/19)

Az eljárás nyelve: német

**Felek**

Fellebbező: Knauf Gips KG (képviselők: M. Klusmann és S. Thomas ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

**A fellebbező kérelmei**

– A Bíróság teljes egészében helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága (harmadik tanács) T-52/03. sz., Knauf Gips KG kontra Bizottság ügyben 2008. július 8-án hozott ítéletét;

– Másodlagosan a Bíróság az ügyet utalja vissza ismételt döntéshozatalra az Elsőfokú Bírósághoz;

– Harmadlagosan a Bíróság a 2002. november 27-i megtámadott bizottsági határozat 3. cikkében a felperessel szemben kiszabott bírságot méltányosan, de legalább 54,51 millió euróval csökkentse;

– A Bíróság az ellenérdekű felet kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

**Jogalapok és fontosabb érvek**

Az Elsőfokú Bíróság azon ítélete ellen benyújtott fellebbezés, amely elutasította a fellebbezőnek a 2002. november 27-i 2005/471/EK bizottsági határozat ellen benyújtott keresetét, a következő három jogalapon alapul.

1. Első jogalapjával a fellebbező a védelemhez való jog – ideértve a meghallgatáshoz való jog elvét is – megsértésére hivatkozik. A fellebbező úgy érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta azon elveket, amelyek a terhelő dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadásának és a mentő bizonyítékok visszatartásának jogkövetkezményei tekintetében érvényesülnek. E jogalap első részével azt kifogásolja, hogy a Bizottság határozatát meg kellett volna semmisíteni, mivel a Bizottság nem biztosította a fellebbező számára azon terhelő bizonyítékokhoz való hozzáférést, amelyekre a határozatot azután irányadóan alapította. Az első jogalap második részével a fellebbező a védelemhez való jogának a megtámadott ítélet általi önálló megsértésére hivatkozik, mivel a Bizottság vele szemben jogellenesen visszatartott mentő bizonyítékokat is, aminek szintén a határozat megsemmisítéséhez kellett volna vezetnie.

2. Második jogalapjával a fellebbező az EK 81. cikk (1) bekezdésének – a bizonyítási szabályok alapvető megsértései, nevezetesen a *dubio pro reo* elv megsértése miatti – megsértésére, valamint az anyagi jognak különösen az összehangolt magatartások tényállása tekintetében való megsértéseire hivatkozik, amelyek az EK 81. cikk (1) bekezdése megsértésének a megtámadott ítéletben való jogilag téves feltételezéséhez vezettek.

3. Harmadik jogalapjával a fellebbező a 17/62 rendelet 15. cikkének (2) bekezdésében foglalt 10 %-os határ megsértésére hivatkozik. A fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság jogellenesen tudta be neki más, általa nem irányított és őt nem irányító társaságok üzleti forgalmát. Előadja, hogy a többi társasággal nem képez gazdasági egységet.